

[Oluf Pedersen.]

Det ærede medlem hr. Kai Jensen, socialdemokratiets repræsentant i udvalget, som jo talte med tilslutning fra socialdemokratiet, ligesom vor repræsentant havde tilslutning fra os, skrev, at man simpelthen ville flytte pengene fra den ene konto til den anden. Det er det, der er sket: man flytter pengene fra den ene konto til den anden. Det er vel nok en fin metode, og det vil sige, at præmieringen af opsparing koster staten mange penge, selvom opsparingen går ned eller i alt fald ikke stiger med det beløb, som staten præmierer. Jeg synes ikke, dette kan være nogen overraskelse for ministeren, for det ærede medlem hr. Kai Jensen gjorde i den socialdemokratiske mindretalsudtalelse ikke blot opmærksom på de metoder, som jeg her har nævnt, men han anvendte udtrykket:

„Det er blot nogle af de metoder, hvorved loven kan omgås.“

Således nævnte det ærede medlem, at en fader kan låne børnene pengene til indskuddene, og så kan børnene få dem præmieret.

Men det stærkeste i det socialdemokratiske argument var dog, synes jeg, at man siger, at præmiering vil være uretfærdig samtidig med, at den vil koste mange penge. I denne forbindelse anfører det ærede medlem hr. Kai Jensen, iøvrigt på linie med hr. Hans Hansen (Rørby), at statskassen kommer til at betale for al den opsparing, der alligevel ville have fundet sted, plus den opsparing, der fremkommer ved omgåelse af bestemmelserne, og dertil kommer endelig også, at statskassen kommer til at betale for „den formentlig minimale nyopsparing“ — det er ikke mig, der siger det; det er et citat fra betænkningen.

Endelig fremhævedes det i den socialdemokratiske mindretalsudtalelse, at der blev megen administration, og det frarådedes, ligesom også kommunisterne og retsforbundet havde gjort det, at man iværksatte en sådan lovgivning. Nu er der det pudsige ved det, at tre partier gik imod, medens tre andre partier gik ind for lovforslaget; men det ligger sådan, at de tre partier, som gik ind for gennemførelsen af en lov om præmiering af opsparing, er i mindretal i folketinget, og så må det være dobbelt sørgeligt, at man har fået denne lov og

nu tænker på at forlænge den, hvorved man letter aftapningen af statskassen.

Jeg udtalte i fjor, at det ville være rigtigt at få oplyst, hvordan sagen lå, og jeg omtalte også det socialdemokratiske kommissionsmedlems udtalelse i betænkningen. Hertil sagde den højtærede finansminister: ja, men her drejer det sig om en helt anden lov. Det lovforslag, der her er til behandling, er imidlertid praktisk taget i alle sine virkninger ganske det samme som det, den socialdemokratiske gruppes repræsentanter dengang, efter mit skøn med rette, fordømte som et dårligt forslag.

Jeg finder det beklageligt, at vi har så høj rente, som vi har, men det ser alligevel underligt ud, når man ser i bladene, at der averteres med, at man, når man indsætter pengene i banken, får 5 pct. i rente plus 5 pct., som staten betaler, ialt 10 pct. Jeg ved ikke, om det kan kaldes åger, for staten betaler jo frivilligt de 5 pct., men det er da en mærkelig ordning, at nogle skal have 10 pct. i rente, hvoraf de 5 betales af staten, medens de, som ingen penge har, slet ingenting får. Der var mere mening i, at de, som trænger hårdest, fik noget.

Loven begunstiger dem, der er bedst stillet, men hvordan kan det være socialdemokratisk politik i 1955? Staten kan jo ikke give noget, uden at den må tage det fra andre, og her tager man altså fra de vanskeligst stillede og giver til dem, der er bedst stillet. Jeg synes, det er vederstyggeligt.

Jeg ved godt, at man i betænkningen kan se, at pengenes repræsentanter anbefalede denne præmiering af opsparingen; men de, der er repræsentanter for pengene, plejer jo heller ikke — det ligger vel i sagens natur — at holde sig tilbage, når det drejer sig om at få penge fra statskassen eller statsgaranti, enten det så drejer sig om eksportkredit eller mælkevarerforretninger, eller hvad man kan finde af typiske eksempler på, hvad staten kan rodes ind i; bagefter fremstiller man så staten, der har lånt dem pengene, som om det var en samling forbrydere, hvis den søger at trække fingrene til sig igen.

Da et tilsvarende forslag var fremme i fjor, spurgte jeg den højtærede finansminister: Hvad kan det antages at koste staten, hvis opsparingen forbliver uforandret?